

JENNIFER
BROWN

VIATA
PE
MARTE

nemi

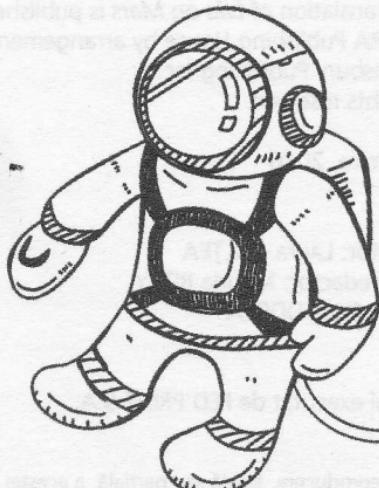

Cărți de Colecție și Cărți de Lecție
Pentru copii după autorul român Mihai

JENNIFER
BROWN

VIATA
PE
MARTE

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

nemi

8-11-422-002-1121

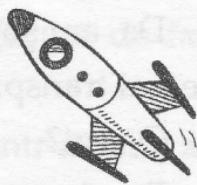

CUPRINS

1. Galaxia muci	7
2. Răsfățatus: steaua surorii bombăritoare.....	17
3. Constelația zombilor mâncători de fețe	33
4. Gaura neagră din Las Vegas	44
5. Teoria big-țipătului	50
6. Racheta pieirii	58
7. Steaua-curcubeu plângătoare	64
8. Constelația La Sfat cu Mătușa	80
9. Coliziunea castor-oidă.....	87
10. O situație de o infinită gravitație	97
11. Teroare: steaua alfa din constelația vecinului	101
12. Universul ascuns al luminilor și prizonierilor	107
13. Asociația intergalactică a celor care iubesc fețele ...	115
14. Cea mai grozavă (sau, cel puțin, destul de tare) descoperire spațială din toate timpurile	121
15. Tripp în opozitie	130
16. Misiune oficială: pâine cu gem.....	137
17. Ploaia de meteori Surprisirius.....	141
18. Astro sau naut?	142

19. Eclipsă totală de mamă.....	148
20. Atmosfera lui Tripp începe să pară imponderabilă.....	154
21. Adâncă imersiune în spațiu.....	158
22. Lansare în neant	169
23. Lună, cadavru și salată de ton	177
24. Martienii care se feresc de Morse.....	183
25. Descoperirea Huey	187
26. Nebuloasa tăcută, dar mortală	194
27. Ipoteza Morocănescu.....	201
28. Două luni numite Frică și Panică	208
29. Coada unei comete (nu a câinelui, dar la fel de mirositoare)	216
30. Huey și marea explozie spațială	223
31. Strălucirea solară și neașteptată a dragostei.....	230
32. Cashius Puștiu: constelația prieteniei.....	239
33. Atracția gravitațională a planetei-mamă, ăă... tată	252
34. Epifania rachetei, gata de decolare!.....	256
35. 3-2-1 contact!	259
<i>Curiozități despre Marte</i>	269
<i>Animale spațiale</i>	271
<i>Transmisiile în codul Morse ale lui Cash și Arty</i>	274
<i>Mulțumiri</i>	276

1. GALAXIA MUCI

Ai crede că prima mea amintire legată de spațiu este, ei bine, spațiul. Ar avea sens să-mi aduc aminte cum stăteam afară, cu mâinile și picioarele date cu spray împotriva gândacilor, îmi puneam dorințe când vedeam stele căzătoare și mă uitam la Lună printr-un telescop. Sau să mi-l amintesc pe tata stând alături de mine și vorbindu-mi despre Carul Mare, Carul Mic și Steaua Nordului.

Dar nu. Prima mea amintire legată de spațiu este despre muci. Pentru că asta se întâmplă când îți lași surorile să se bage în treburile tale: cele mai frumoase amintiri ti se umplu de muci.

Aveam patru ani și stăteam întinși în curtea din spate, scrutând cerul după Orion, Marele Vânător. Era iarnă, aşa că tata ne scosese sacii de dormit din garaj iar mama ne făcuse ciocolată caldă și ne holbam cu toții la cele trei stele aliniate despre care tata ne spunea că trebuie să ne închipuim că alcătuiesc Centura lui Orion.

Tata arătă drept în sus:

– Arty, vezi ceața aceea de pe șoldul lui?

– Da, am șoptit eu, cu pielea ca de găină, deși mâinile îmi transpirau în mănuși de la ciocolata caldă.

– O vezi?

– Da, da.

– Aceea, Arty, este Nebuloasa Cap de Cal.

– Nebuloasa Cap de Cal, am repetat, scoțând un suspin lung și plin de mulțumire. Ce e aia?

– Doar ce ți-am spus, Nebuloasa Cap de Cal.

– Nebuloasa Cap de Cal, am zis eu din nou. Din ce e făcută o nebuloasă?

Dar, înainte ca tata – care știe tot ce se poate ști despre cerul de iarnă, cerul de vară și orice alt cer care mai este între cele două – să apuce să deschidă gura, sora mea mai mare, Vega, se băgă în vorbă:

– Din muci, a spus ea chicotind. Tot cerul e făcut din muci.

În general, mucii sunt destul de grozavi când ai patru ani. Așa că o nebuloasă din muci era un concept de-a dreptul fascinant pentru mine. Dar, în acel moment, Cassi, sora mea mai mică, de aproape doi ani, cu care atunci era mai ușor să te înțelegi decât acum, a decis să rostească prima ei propoziție întreagă:

– Cerul e muci!

Mama s-a supărat că trebuia să treacă „Cerul e muci” în albumul de bebeluș al lui Cassi, aşa că ne-a trimis

înăuntru. Pe toti, în afară de tata care a trebuit să rămână afară și să strângă sacii de dormit de unul singur.

Nici până azi n-am aflat din ce e făcută de fapt Nebuloasa Cap de Cal.

În cele din urmă, în tabăra spațială dintr-o patra am aflat că o nebuloasă este un nor uriaș de gaze. Dar se pare că norii uriași de gaze sunt ceva *extrem de amuzant* pentru băieții de clasa a patra care își petrec noaptea într-un muzeu dedicat spațiului și care mai are și ecou, aşa că s-a ales praful de momentul meu special. Din nou.

Cu muci sau fără, puteam să-mi amintesc noaptea aceea cum nu se poate mai limpede. Orion. Prima mea constelație.

Dacă ieși afară într-o seară de iarnă, te întorci spre sud și privești în sus, vei vedea trei stele aliniate. Aceste stele se numesc Mintaka, Alnilam și Alnitak, dar sunt mult mai cunoscute drept Centura lui Orion. Stelele din jurul centurii alcătuiesc constelația Orion, un războinic ce ține un scut într-o mână și o bătă în celalaltă, gata să atace taurul, cu sabia strălucindu-i la brâu. Mușchi, vitejie, ferocitate! *Bang!* *Zdrunc!* *Pleosc!*

Legenda spune că Orion era fiul unul zeu al mării și al unei mari vânătoare. Se mai povestește și că era cam cu nasul pe sus, azvârlea cu insulțe în stânga și-n dreapta, că l-a mușcat un scorpion și a murit. Din cauza asta, constelația lui Orion și constelația Scorpionului se află în părți opuse pe cer, ca să nu le vezi niciodată

în același timp. Adică Orion cam fuge de Scorpion noapte de noapte, pentru eternitate.

Așa că, da, ce pot să zic, era și cam pămpălău. Pentru că, serios acum, un scorpion e doar un gândac.

Să revenim. Dacă urmărești stelele din Centura lui Orion tot înspre stânga, vei da de o supergigantă roșie. Steaua după care am fost numit: Betelgeuse.

Care literalmente s-ar traduce cu... „Subraț”.

Mă rog, de fapt „Subrațul Stelei Centrale”¹, dar mie tot îmi sună ca și cum ar fi vorba despre un subraț superpăros și cam miroitor, la o adică, de la atâtă luptat cu taurii, minotaurii, scorpionii și alte chestii de-astea.

Ca să fiu cinstit, Betelgeuse este doar al doilea nume al meu. Primul este Arty, prescurtarea de la Arcturus care este steaua alfa din constelația Boarul. Sună destul de pretențios să fii numit după o stea alfa, asta până când auzi de partea cu Subraț. Subrațul face orice nume să-și cam piardă din strălucire. Puteam să fiu numit chiar după Soare, dar, dacă puneai Subraț după... iar îți vine în minte imaginea aia plină de sudoare, nu-i aşa?

Așa că ăsta-s eu: Arcturus Betelgeuse Chambers.

A fost la un moment dat un astronom faimos, pe nume Carl Sagan, care și-a dat seama de tot felul de chestii șmechere, ca de exemplu că atmosfera lui Venus

¹ „Steaua Centrală”, (în engleză „Central One”) este denumirea dată lui Orion de către astronomii arabi din Antichitate (n. red.).

se compune din gaze și de asta e o planetă aşa fierbinte sau că pe Luna lui Saturn, Titan, se găsește apă. Și mai avea și citatul ăsta celebru cum că toți suntem făcuți din praf de stele. Ce voia să spună prin asta e că toate elementele chimice care se găsesc în dinții noștri, în oase și în păr, în mâncarea pe care o mâncăm, în mașinile pe care le conducem, pe toată planeta și cam în absolut orice nu sunt altceva decât materia stelelor explodate în universul nostru cu miliarde de ani în urmă.

Nu sunt sigur că înțeleg cu adevărat ce voia să zică. De exemplu, învățătorul meu dintr-o treia, domnul Pictor, avea cei mai galbeni dinți pe care i-am văzut vreodată la un om, cu picătele maronii între cei de jos. E cam greu de crezut că dinții lui proveneau dintr-o stea. Mai degrabă dintr-un râu mocirlos.

Dar ce știu sigur este că, dacă există cineva făcut din praf de stele, atunci fără îndoială suntem noi, cei din familia Chambers. De la bunicul Muliphein, numit după steaua delta din constelația Câinele Mare, la unchiul Fornax, care a dormit pe timpul verii într-un şez-long pe acoperiș, la cei doi verișori Longie și Lattie (prescurtarea de la Longitudine și Latitudine) și până la Corvus Chambers – cunoscut și ca... tatăl meu.

Tata lucra la observatorul universității, o slujbă pe care o avea încă de când era student la Facultatea de Astronomie și Fizică. Acolo a întâlnit-o pe mama, o „fată drăguță de la o școală mixtă, cu bucle roșii și strălucitoare și bla-bla-bla” – n-am aflat niciodată cum

se termină fraza, fiindcă era scârbos să-l aud pe tata vorbind despre asta. La urma urmelor, e *mama* mea!

Practic, am crescut în observatorul său. Tata obișnuia să mă țină de mâna, ajutându-mă să urc scările, și să spună: „Știai, Arty, că inelele lui Saturn au fost descoperite prima oară de către Galileo prin 1600? Acum știm că acele inele sunt făcute din gheată și că Saturn are șaizeci și două de Luni...“ Iar eu îmi închipsuam că merg pe o pasarelă ce ducea la o navă spațială alături de câinele meu, Cometă, care țopăia de bucurie în urma mea, îmbrăcat în costumul lui câinesc de astronaut. Și când ajungeam în capul scărilor tata deschidea larg ușa, iar înăuntru se afla un telescop uriaș. Neted și lucitor, era îndreptat spre cer ca o rachetă ce e gata să decoleze drept prin tavan. Aproape că îmi tăia răsuflarea.

Tata mă bătea cu palma pe umăr, împingându-mă mai aproape de ocular.

– Haide! îmi spunea el. Am setat-o deja pe Marte pentru tine.

Mă ridicam pe picioarele mele nesigure și mă uitam prin ocularul care la început părea neclar și cu un fel de negru în jurul marginilor, de mă făcea să cred că nu știam eu să-l folosesc sau că era stricat. Sau poate că un liliac se așezase pe vârful telescopului și tot ceea ce vedeam eu era de fapt un fund de liliac – lucru care mă amuza nespus, fiindcă încercam să spun cât de repede puteam în minte „fund de liliac“, de zece ori.

Fund de liliac.

– Știi, Arty, obișnuia tata să spună, se zice că, dacă e să fie viață acolo pe undeva, cel mai probabil s-ar găsi pe Marte. Toate acele cratere pe care le vezi ne arată că pe Marte s-ar putea să fi fost cândva apă, iar dacă a fost odată, ar putea foarte bine să mai fie. Poate înghețată în subteran. Și oriunde este apă, poate fi și viață.

Eu priveam și mai atent și deodată planeta roșie apărea în vizor. Încercam să văd viață despre care îmi vorbea, speram să găsesc vreun ocean, poate chiar să observ ivindu-se vreun cap verde și bombat, să fiu salutat de vreun extraterestru prietenos. Poate că extraterestrul ar fi avut chiar o mănușă mare de spumă pe care să fie scris: Marte e cea mai tare! Marte e cea mai tare!

Tata nu ajungea niciodată devreme acasă de la observator. Îi plăcea să stea acolo până târziu, mai ales în noptile senine de vară. Pur și simplu erau prea multe de văzut.